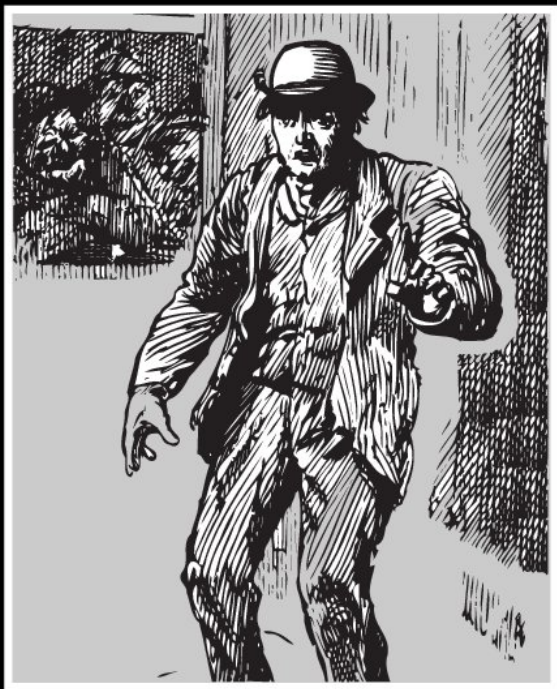

Thomas Hardy

TŘI POCESTNÍ

Thomas Hardy

TŘI POCESTNÍ

VOLVOX GLOBATOR

Translation © Monika Vosková, 2001

ISBN 978-80-7511-027-5 (pdf)
ISBN 978-80-7511-026-8 (epub)

K několika málo rysům venkovské Anglie, jež si zachovaly svou tvářnost a jež se za uplynulé století proměnily jen málo, můžeme počítat protáhlé, travnaté a hlodášem porostlé pahorky s úzkými dolinami a ovčími svahy, jak se jim říká podle účelu, jemuž slouží, zaplňující rozsáhlé jižní a jihovýchodní oblasti jistých okrsků. Setkáme-li se na nich vůbec s nějakou známkou lidského osídlení, má většinou podobu osamělé chalupy nějakého pastýře.

Na samotě na podobném kopci stávala před padesáti lety chalupa a možná, že tam stojí ještě dnes. Přes svou osamělost však toto místo nebylo vzdáleno více než tři míle od okresního města. To však nebylo důležité. Tři míle rozeklané pahorkatiny, za dlouhých nepřívětivých ročních období vyznačující se vánicemi, sněžením, dešti a mlhami, poskytovaly dostatek prostoru k odloučení třeba i Timona nebo Nabuchodonosora; ale za příznivého počasí příliš málo odstupů k tomu, aby lákaly tu ne tak ohavnou chásku, k níž patří básníci, filozofové, malíři a ostatní, kteří „chápejí příjemnosti a medituji o nich“.

Při stavbě podobných ztracených obydlí se většinou využívá nějakého starého tábořiště či hliněné mohyly, skupinky stromů nebo aspoň nějakých zbytků uschlého živého plotu. V tomto případě se však o podobné přirozené útočiště nikdo nestaral. Higher Crowstairs, jak se příbytek nazýval, stál docela o samotě a bez ochrany. Jediným důvodem pro umístění domu snad bylo překřížení dvou pěšin, které se nedaleko odtud protínaly v pravém úhlu a které se tam snad setkávaly už dobrých pět set let. Chalupa tak byla otevřena živlům ze všech stran. Ale i když tam vítr určitě fučel, když foukal, a déšť ji bičoval, když pršelo, nebyly rozmary zimního počasí na kopcích tak hrozné, jak si je představovali obyvatelé údolí. Řezavá vlhkost tu nebyla tak zhoubná jako na dolinách a mrazy byly jen málokdy kruté. Když pastýře a jeho rodinu, kteří si dům propachtovali, litovali za ústrky, jimž je vystavovalo počasí, odpovídali, že je celkem vzato netrápí tolik „smrkot ani chrapot“ (rýma a bolení v krku), jako když žili u potoka v uzavřené dolině.

Večer 28. března 182- patřil přesně k těm večerům, které se o taková vyjádření soucitu zasloužily. Vytr-

valá bouře drtila stěny, svahy i živé ploty stejně jako útočící záplavy šípů v bitvě u Senlacu a Crecy. Ovce a další venkovní tvorové postrádající přístřeší postavily se zadky proti větru; ocásky drobného ptactva pokoušejícího se najít hřad v trnitém křovisku byly obráceny naruby jako deštníky. Na štítové straně chalupy se objevily mokré skvrny a okapy mlátily o zeď. Ještě nikdy však nebyl soucit s ovčákem méně na místě. Ten veselý venkovan totiž pořádal velkolepou oslavu na paměť křtin své druhé dcerky.

Hosté dorazili ještě před deštěm a nyní se shromáždili v síni čili hlavní obytné místnosti stavení. Pohled do příbytku v osm hodin toho památného večera by jistě každého přesvědčil, že v bouřlivém počasí není nad tak útulné a pohodlné místočko. Na povolání obyvatele domu ukazovala řada naleštěných pastýřských bodců bez násady visících jako ozdoby nad krbem, jež se lišily svým zakřivením od těch starobylých, jaké nalezneme na rytinách rodinné bible, až po ty nejuznávanější výtobytky z loňského ovčího trhu. Místnost osvětloval půltucet lampiček s knoty jen o málo kratšími než tuk, ve kterém plavaly,